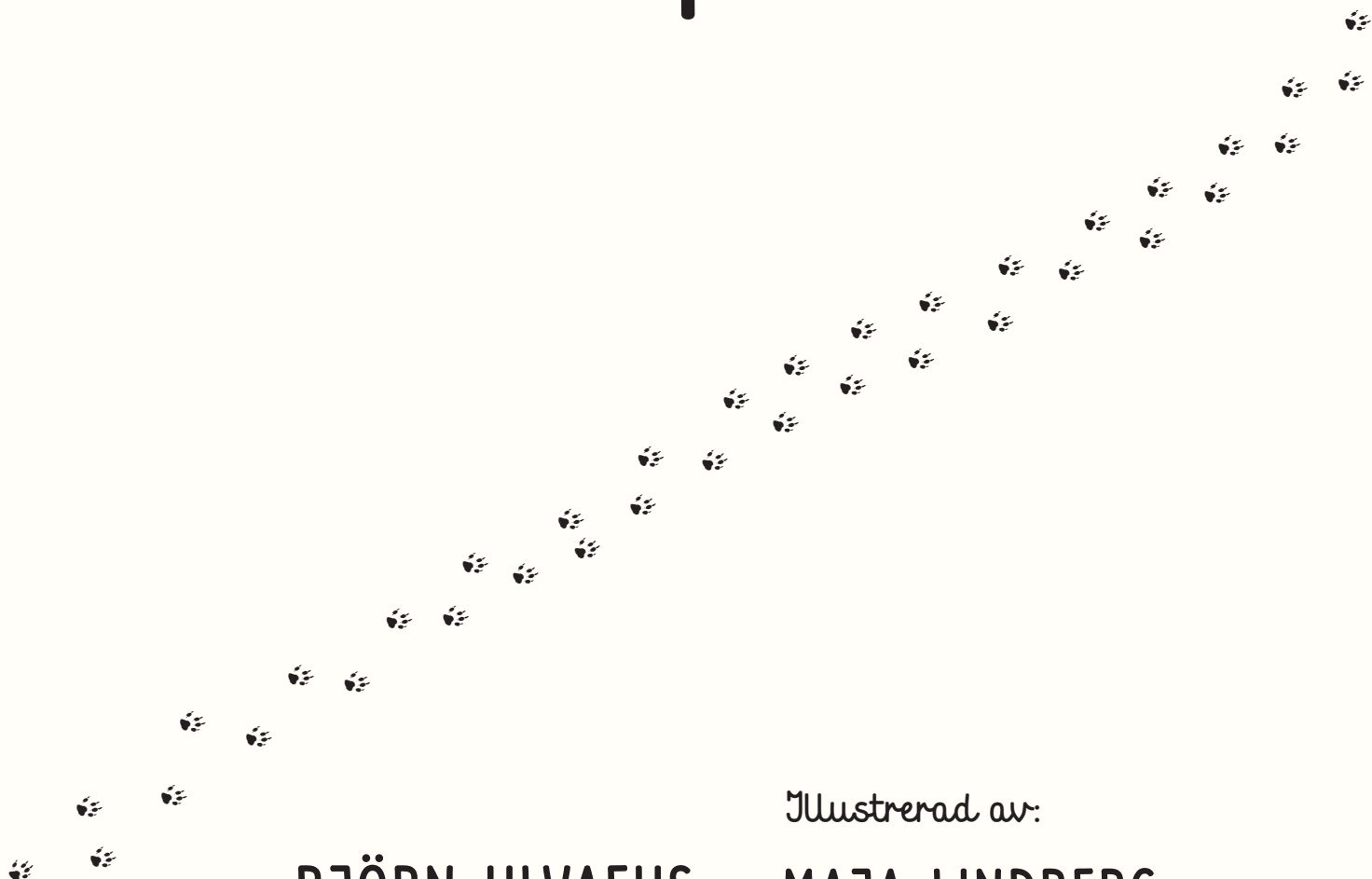

Det lilla, vita pianot

Illustrerad av:

BJÖRN ULVAEUS

MAJA LINDBERG

D en gamla vindpinade stugan däruppe på berget hade fått en ny inneboende. Det var en vas, drejad i finaste lera och målad i ett intrikat mönster av blått och gult. Hon sattes på klaffbordet invid fönstret så att hon fick den bästa utsikten av alla utom hatthängaren som kunde se ännu längre. Stugan stod högt uppe på en liten ö och härifrån kunde man se färjor, segelbåtar och andra öar. Det grymtades och knorrades ur vråna här och var att det var bra orättvist att den senast komna skulle vederfaras en sådan ära, men vasen var så vacker att hon snart förläts. Och hon var mycket artig också.

»Tack för att ni låter mig stå här.« sa hon. »Det är så mycket mera ombonat och trevligt här än på hyllan i varuhuset jag kom ifrån.«

Klaffbordet hon stod på var en knarrig, äldre herre som haft sin plats under fönstret så länge man kunde minnas. Han var en del av det bohag som först flyttades in i stugan när den var alldeles nybyggd och luktade färskt virke och, förutom de två rangliga stolarna med blommiga sittdynor, det enda som ännu var kvar. Han hade mycket att berätta och berättade mer än gärna. Från trasmattan till taklampan hade de alla hört hans historier till leda, så han var mycket nöjd med att få en ny lyssnare, en som dessutom var så beroende av honom.

»Kom ihåg!« sa han skämtsamt. »Du står på mig och om jag inte vore så nykter och stadig som jag är, så kunde du falla ner på golvet och gå i tusen bitar, så bräcklig och fin som du är, lilla vän!«

De började ha stort utbyte av varandras sällskap, det kunde var och en se. Hon berättade vad som föregick därutån, hur årstiderna växlade och när räven sprang förbi, när fiskmåsen tappade en halväten abborre och när den stora, skräckinjagande älgturen ställde sig och glodde rakt in i stugan och såg ut som om han tänkte stänga ner den. Han svarade med historier ur det förflutna, i närmare fyrtio år hade han stått där och mycket hade hänt under den tiden. Vasen hade många frågor. »Säg mig, vem är det där som står där halvt dold bakom dörren?« frågade vasen.

Där fanns en möbel i stugan, som aldrig gav ett ljud ifrån sig. När de andra snattrade och skvallrade om än det ena och än det andra, om väder och vind och andra oväsentligheter, ja, då gav sig det gamla, vita pianot aldrig in i pratet. Det var som om hon inte ville yttra sig om hon inte kunde komma med något stort och högtidligt. Hennes tangentlock var stängt och hade så varit mycket länge nu. Hon utstrålade något outsägligt sorgligt, så som den gör som bara vill se tillbaka på förspilda levnadsår och aldrig framåt. Hon sa inget, men klaffbordet kunde hennes historia nästan lika bra som hon själv.

»En gång för länge sedan, då jag bara hade varit här några få år, kom hon hit.« berättade han. »Då var hon mycket ung, nästan ny ut ur fabriken. Hon sprudlade av glädje och livslust och hon lyste upp stugan här på ett sätt som jag aldrig kan glömma. Hon pratade i ett och vi lyssnade alla häpnad över allt hon sett och hört.«

